

יראת חטא מביא לידי חסידות, דכתיב
 "וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו". וחסד
 ה' היינו שמתנהג האדם בחסידות, והנהגת
 חסידות זו מזכה ה' ליראיו.

הרי שיראת חטא מביאה לידי חסידות.

חסידות מביאה לידי רוח הקודש, דכתיב "אז
 דברת בחזון לחסידך". ו"דברת בחזון" היינו
 גילוי רוח הקודש.

הרי, שהמתנהג בחסידות, הנקרא חסיד, זוכה
 לרוח הקודש.

רוח הקודש מביאה לידי תחיית המתים —
 דכתיב "ונתתי רוחי בכם [והיינו רוח
 הקודש] וחיותם".

תחיית המתים מביאה לידי אליהו זכור לטוב
 — דכתיב "הנה אנכי שולח לכם את אליה
 הנביא זכור לטוב, לפני בא יום ה' הגדול
 והנורא". והיינו, שאחר תחיית המתים ישלח
 הקב"ה את אליהו הנביא להשיב העם
 למוטב, קודם בוא יום הדין הגדול.

תנא בשם רבי מאיר: כל מי שקבוע דירתו
 בארץ ישראל, שהיא מכפרת עוון, כדכתיב
 "העם היושב בה נשוא עוון".

ומדבר בלשון הקודש, שגורם על ידי כך
 טהרת הנפש.

ואוכל פירותיו במטהרה, שעל ידי כך גורם
 טהרת הגוף.

וקורא קריאת שמע בבוקר ובערב, שמקיים
 על ידי זה מצות "והגית בו יומם ולילה",
 ונטהרת נשמתו על ידי זה, לפי שהתורה היא
 עיקר טהרת הנשמה.

קודם יום הדין הגדול, ישלח ה' את אליהו
 הנביא להשיב לב אבות על בנים ולב בנים
 על אבותם, שיחזרו ישראל בתשובה.

והגמרא מביאה מקורות מהכתובים לכל
 דברי רבי פנחס בן יאיר:

זריזות מביאה לידי נקיות — דכתיב בסוף
 עבודת יום הכיפורים: "וכלה מכפר".
 ודרשינן: "וכליה" לשון זריזות הוא, מלשון
 "כלוי", שסיים לעשות המצוה. ועל ידי זה
 באה הכפרה, דהיינו נקיות.

נקיות מביאה לידי טהרה — דכתיב "וכפר
 עליה הכהן וטהרה", הרי שאחר כפרה דהיינו
 נקיות באה הטהרה.

טהרה מביאה לידי קדושה — דכתיב "וטהרו
 וקדשו".

קדושה מביאה לידי ענוה — דכתיב "כי כה
 אמר רם ונשא, שוכן עד וקדוש שמו: מרום
 וקדוש אשכנן, ואת דכא ושפל רוח".

מדכתיב "מרום וקדוש אשכנן", היינו שעם
 היות הקב"ה מרום, ישכון עם האדם הקדוש.

ושוב אמר הכתוב, שישכון "את דכא"
 דהיינו עם הענו.

הרי, שאותו אדם קדוש, שהגיע לידי קדושה,
 לאחר מכן הוא מגיע לידי ענוה.

[ואותו אדם קדוש, שהקב"ה שוכן עמו, הוא
 עצמו לכשנהיה ענו, שוב שוכן עמו
 הקב"ה].

ענוה מביאה לידי יראת חטא, דכתיב "עקב
 ענוה יראת ה'".